

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **Ing. L. E.**, zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. KUZZL-27512/2017-3, sp. zn. KUSP-27512/2017/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

1. Včas podanou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 7. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. KUZZL-27512/2017-3, sp. zn. KUSP-27512/2017/DOP/Ti, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského

úřadu Uherský Brod, odboru správního ze dne 14. 2. 2017, č. j. OS-D/2963/17/16/Po , odbor správní (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (o silničním provozu), (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 8. 8. 2016 kolem 01:10 hodin, na komunikaci I/50, mezi obcemi a, v místě odpočívadla, při řízení motorového vozidla tovární značky, RZ, ve směru jízdy na obec, nerespektoval dopravní značku B21a – Zákaz předjíždění a v daném úseku komunikace předjížděl nezjištěné nákladní motorové vozidlo, což bylo zjištěno policisty Obvodního oddělení policie Bojkovice. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Předně namítá, že žalovaný nedostal požadavku § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když nevypořádal celou řadu odvolacích námitek, zejména pak námitku úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek.
5. Žalobce nenaplnil svým jednáním skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, neboť v daném úseku se nenachází dopravní značka, která by zakazovala předjíždět ostatní vozidla.
6. Žalobce trvá na tom, že došlo k výměně řidiče. Policisté nebyli s vozidlem žalobce v nepřerušovaném vizuálním kontaktu. Žalovaný měl přistoupit k výsledku řídiče vozidla, a tím řádně zjistit skutkový stav.
7. Jednání dne 17. 10. 2016 proběhlo v rozporu se zákonem, neboť v té době nebylo rozhodnuto o vznesené námitce podjatosti úředních osob.
8. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, je stiženo vadou nezákonnosti, jelikož nebylo prokázáno a řádně odůvodněno zavinění žalobce. Žalovaný

se nevypořádal s odvolací námitkou, že jednáním žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku.

9. Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, naplněním materiální stránky přestupku i mírou zavinění žalobce. K vznesené námitce podjatosti žalovaný uvádí, že tato byla zjevně účelová. Žalovaný nijak nezkrátil žalobce na jeho právech, neboť žalobce ani v žalobce neuvedl, z jakého důvodu považoval všechny úřední osoby za podjaté.

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Ze spisů vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Městskému úřadu Uherský brod, odboru dopravy bylo dne 12. 8. 2016 postoupeno Policií České republiky, obvodní oddělení Bojkovice oznámení o přestupku ze dne 8. 8. 2016, č. j. KRPZ-84042-2/PŘ-2016-151111. Oznámením ze dne 20. 9. 2016, č. j. OS-D/2963/16/Po zahájil správní orgán prvního stupně přestupkové řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání. K podání svědecké výpovědi předvolal pprap. M. B. a prap. J. Z.
12. Svědek pprap. M. B. vypověděl, že jeli v danou dobu s kolegou prap. J. Z. ze do obce po komunikaci I/50. Svědek řídil vozidlo a prap. Z. seděl na místě spolujezdce. Při vjezdu od obce ve stoupání, kde jsou dva jízdní pruhy ve směru jízdy, kterým policisté jeli, uviděl svědek v protisměru kolonu vozidel, asi dvě nákladní a za ním osobní vozidlo. Řidič osobního motorového vozidla se rozhodl předjíždět, a to v místě kde je to dopravní značkou zakázáno. Svědek viděl, že se jedná o vozidlo tovární značky, do kabiny vozidla neviděl. Ze svých zkušeností ví, že tento úsek komunikace ze strany jízdy řidiče vozidla je označen svislou dopravní značkou B 21a - Zákaz předjíždění. K předjíždějícímu manévru došlo u odpočívadla Formanka. Svědek jednal s řidičem (dle lustrace provedené v evidenci se žalobcem), který byl ve vozidle sám. Ke sdělení podstaty přestupku se řidič odmítl vyjádřit.
13. Druhý svědek prap. J. Z. vypověděl, že měl službu s kolegou pprap. B. a v danou dobu se přesouvali ze do obce po komunikaci I/50. Svědek seděl na místě spolujezdce. Při výjezdu do obce, kde jsou dva jízdní pruhy ve směru jízdy svědků, ve chvíli kdy se dostali do pravotočivé zatáčky, viděl v protisměru jedoucí nákladní vozidlo, které v danou chvíli předjíždělo osobní vozidlo. Při míjení s osobním vozidlem viděl, že se jedná o

vozidlo tovární značky, ve kterém seděl pouze řidič. Ze zkušenosti ví, že úsek komunikace ve směru, ve kterém jelo osobní vozidlo značky, je označen svislou dopravní značkou zákaz předjíždění, proto se s kolegou rozhodli přestupek s řidičem vozidla řešit. K předjíždějícímu manévru došlo u odpočívadla F. Projednání přestupku se ujal kolega pprap. B. Svědek vypověděl, že zůstal ve služebním vozidle. Pprap. B. se po jednání vrátil a řekl svědkovi, že řidič s přestupkem nesouhlasí. Po sepsání oznámení o přestupku, které provedl pprap. B., z místa odjeli.

14. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že na základě provedeného dokazování byl přestupek spolehlivě zjištěn a prokázán.
15. Dne 14. 10. 2016 žalobce podal námitku podjatosti všech zaměstnanců správního orgánu prvního stupně. Dne 17. 10. 2016 proběhlo ústní jednání, ke kterému se žalobce nedostavil. Výzvou ze dne 24. 10. 2016 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k odstranění vad podání, konkrétně opatření námitky podjatosti vlastnoručním podpisem podatele. Toto žalobce doplnil dne 14. 11. 2016. Usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. KUZL-77638/2016-2 rozhodl nadřízený správní orgán o námitce podjatosti tak, že všichni referenti odboru správního nejsou vyloučeni. Dne 14. 2. 2017 rozhodl správní orgán prvního stupně o přestupku žalobce.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

16. Dle žalobce se žalovaný nevypořádal s celou řadou odvolacích námitek, zejména pak s námitkou úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti a právního státu.
17. Žalobcova námitka úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti a právního státu nemá dle názoru soudu oporu ve správním spise. Žalobcem podané odvolání neobsahuje žádnou dostatečně konkrétní námitku tohoto charakteru, proto nelze žalovanému vytýkat její nedostatečné vypořádání. Z takto formulované žalobní námitky není soud s to dovodit, kterou z odvolacích námitek považuje žalobce za nedostatečně vypořádanou. Tvzení žalobce je příliš obecné na to, aby se jím soud mohl v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí podrobněji zabývat.
18. K této obecně vznesené námitce zdejší soud dále poznamenává, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná

rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož žalobce uplatňuje uvedenou námitku zcela nekonkrétně, může na ni soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině.

19. Zdejší soud přitom neshledal, že by rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející řízení trpěly naříkanými vadami. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Ostatně sám žalobce proti těmto úvahám v žalobě brojí konkrétní argumentací a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Námitku žalobce soud nepovažuje za důvodnou.

Naplnění skutkové podstaty přestupku

20. Krajský soud má za to, že správní orgány dospěly i ke správným skutkovým zjištěním. Byť obsahem správního spisu nejsou fotografie, které by zachycovaly dopravní značku B 21a „Zákaz předjíždění“ před místem, kde došlo k předjíždění, skutečnost, že žalobce předjížděl v úseku, kde je toto zakázáno, byla prokázána.
21. Správní orgány při rozhodování o vině žalobce vycházely předně ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů – pprap. B. a prap. Z. Žalobce v odvolání a v žalobě rozporuje závěr, že se v daném úseku nachází svislá dopravní značka, která by zakazovala přejíždění.
22. Soud před vlastním hodnocením zjištěného skutkového stavu předesílá, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má *a priori* vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Samozřejmě nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47). Soud se tak zabýval otázkou, zda je výpověď policistů, jejichž tvrzení jsou protichůdná s tvrzením žalobce, věrohodná.
23. Tuto námitku podává žalobce pouze v rovině obecného tvrzení. V průběhu správního řízení ani spolu s žalobou žalobce nedoložil žádný důkaz, kterým by prokázal svá tvrzení (například fotografie, které by prokazovaly, že ve směru jízdy předmětného vozidla v úseku, kde žalobce předjížděl, není svislá dopravní značka B21a – Zákaz předjíždění). Žalobce tíží nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní. Na druhou stranu správní orgán prvního stupně i žalovaný měli za prokázané, že k porušení povinnosti a spáchání přestupku došlo, neboť žalobce nerespektoval svislou dopravní značku B21a – Zákaz předjíždění, a to na základě výpovědi svědka, zasahujících policistů.
24. K tomu pouze ve stručnosti o osobě policisty, jakožto svědka. Nejvyšší správní soud se touto myšlenkou zabýval např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114. Z tohoto rozsudku vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. V obecné rovině se svědectví policisty

vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích příkládá vysoká míra věrohodnosti.

25. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že by šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči žalobci. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“*
26. Dále žalobce namítá, že žalovaný měl vyslechnout řidiče vozidla, se kterým se žalobce dle svého tvrzení vyměnil. Tuto námitku je nutno označit pouze za účelové a obstrukční tvrzení. Zasahující policista prap. J. Z. uvedl, že v úseku, kde ze své zkušenosti ví, že se nachází úsek zákazu předjíždění, míjeli vozidlo tovární značky ..., předjíždějící kamion. Tento svědek si všiml, že se ve vozidle nacházel pouze řidič. Jelikož seděl na sedadle spolujezdce, měl zajisté dost času (na rozdíl od policisty řidiče) ohlédnout se dovnitř projíždějícího osobního automobilu. Účelovost žalobcova tvrzení podtrhává také fakt, který byl zjištěn správními orgány z registru obyvatel, že osoba řidiče, se kterým se měl žalobce vyměnit, neexistuje a neexistuje ani uvedená adresa jeho bydliště. Lze jen těžko přistoupit k výsledku neexistující osoby. Žalovaný svůj postup řádně odůvodnil. Ostatně i v žalobě žalobce nerozporuje tyto poznatky správních orgánů a pouze v obecné rovině uvádí, že žalovaný nevyhloučil, že došlo k výměně řidičů.
27. Správní orgány se přiklonily k verzi, kterou vypověděl zasahující policista pprap. B., neboť výpovědi policistů k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozcházejí a byly podpořeny o podklady jimi zpracované. Policisti výpovědi podávali jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci. Správní orgány považovaly výpovědi policistů za dostačující a řádně osvětlující skutkový stav.
28. Soud považuje za dostatečné odůvodnění, dle kterého oznámení přestupku a výpovědi zasahujících policistů postačovaly správnímu orgánu prvního stupně jako důkazy ke zjištění skutkového stavu. Žalobce se na místě silniční kontroly k samotnému přestupku vůbec nevyjádřil. Bylo by však zcela přirozené a logické, že by žalobce, pokud by daný přestupek podle svého mínění nespáchal, již na místě uvedl, že řídil někdo jiný. Nebylo v zájmu žalobce tvrzení o své nevině na místě jakkoli zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (k obdobným závěrům

ohledně snížení důkazní hodnoty tvrzení uvedených s časovým odstupem dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013-42). Skutkovou verzi jiného řidiče i toho, že v předmětném úseku předjíždění není svislou dopravní značkou zakázáno, uplatnil žalobce až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ze všech uvedených důvodů soud nepovažuje skutkovou verzi uvedenou žalobcem za věrohodnou.

Nevyčkání rozhodnutí o vznesené námitce podjatosti

29. Dále žalobce v rámci podané žaloby namítá, že předmětné správní řízení je stiženo vadou, neboť správní orgán prvního stupně provedl ústní jednání, i přes to, že nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti úředních osob.
30. Problematika přezkumu rozhodnutí o námitce podjatosti nezůstala stranou pozornosti soudů rozhodujících v oblasti správního práva. Například Krajský soud v Brně ve svém usnesení ze dne 25. 9. 2009, č. j. 30 Ca 122/2009-42, vyslovil, že: *„Rozhodování o námitce podjatosti je pouze výkonem dozorčího práva nad postupem správního orgánu prvního stupně v konkrétním správním řízení a jedná se o úkon, jímž se upravuje vedení řízení a který je ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s.ř.s. vyloučen“*.
31. Výše uvedené ovšem neznamena, že chybným postupem správního orgánu by nemohlo být zasaženo do práva žalobce na řádný proces. Postup, kdy rozhodnutí ve věci samé vydá úřední osoba, proti které je vznesena námitka podjatosti, aniž o ní bylo doposud rozhodnuto, zatíží správní řízení vadou. Stejně tak i provedení ústního jednání po řádném podání námítky podjatosti by mohlo být považováno za vadný postup. Aby soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí pro vady řízení, musí se dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. jednat o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
32. Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Do doby, než nadřízený úřední osoby rozhodne o podané námitce, může dle § 14 odst. 3 správního řádu, tato osoba provádět jen takové úkony, které nesou odkladu. Předně nemůže vydat meritorní rozhodnutí. Za takové úkony lze považovat především ty, u kterých hrozí např., že by je dodatečně již nebylo možné provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi. Ústní jednání sice nelze považovat za neodkladný úkon, nicméně žalobce nemohl být na svých právech zkrácen a tento postup správního orgánu prvního stupně nezakládá nezákonnost rozhodnutí ve věci samé z níže specifikovaných důvodů.

33. Prvně žalobce podal námitku, aniž by toto své podání opatřil svým vlastnoručním podpisem a doplnil jej až na výzvu správního orgánu.
34. Dle § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Dle odstavce 3 téhož ustanovení správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, což správní orgán prvního stupně učinil, byť až po projednání přestupku během ústního jednání, nicméně před vydáním meritorního rozhodnutí.
35. Námitku podjatosti úředních osob podal žalobce ke správnímu orgánu prvního stupně dne 14. 10. 2016. Zásilka obsahující předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 17. 10. 2016, byla žalobci vložena do schránky již dne 4. 10. 2016, neboť si ji po dobu 10-ti dnů od zanechání výzvy nevyzvedl. Z tohoto vyplývá, že o nařízeném ústním jednání byl žalobce včas informován a byl na něj řádně předvolán. Pokud žalobce trval na podjatosti úředních osob, mohl se ústního jednání zúčastnit a namítané zopakovat před správním orgánem. Žalobce nemohl důvodně předpokládat, že pouze z důvodu podání (vadné) námitky podjatosti bude ústní jednání odročeno. Postup správního orgánu prvního stupně proto nemohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Navíc ani v žalobě žalobce konkrétně neuvádí, jaké důkazy nemohl v důsledku neúčasti na ústním jednání navrhnout a jak a k čemu se vyjádřit. Žalobní námitka představuje pouze hypotetické úvahy, bez uvedení konkrétních tvrzení.

Zavinění

36. V další žalobní námitce žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaný, vypořádal s naplněním subjektivní stránky přestupku - zaviněním žalobce. Dle žalobního tvrzení nebylo zavinění žalobce řádně prokázáno a správními orgány odůvodněno.
37. Krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že pro vypořádání se s formou zavinění sice zvolil správní orgán prvního stupně stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu spatřovat nezákonným. Zejména proto, že jako forma zavinění byla konstatována nedbalost, tedy nejnižší stupeň zavinění. Ačkoliv to správní orgán prvního stupně výslovně neuvedl, z jím uvedeného konstatování o nedbalostním zavinění ve spojení se zbylou částí rozhodnutí je zřejmé, že žalobce svým jednáním přinejmenším měl a mohl vědět, že předjížděním v daném úseku může porušit nebo ohrozit společenský zájem [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: *Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl,*

že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.]. Zcela jednoznačně tak jednal alespoň nedbalostně. Nelze tedy vytýkat žalovanému, že tuto skutečnost považoval za nespornou a otázku formy zavinění blíže nerozváděl.

Materiální stránka přestupku

38. Nelze přisvědčit ani žalobcově námitce o nevypořádání odvolací námítky týkající se materiální stránky přestupku, potažmo nenaplnění samotné materiální stránky přestupku vůbec.
39. Správní orgán prvního stupně (str. 4 rozhodnutí) i žalovaný (str. 11 napadeného rozhodnutí) se zabývali a konkrétně odůvodnili to, v čem spatřují jednání žalobce společensky nebezpečným.
40. Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, sp. zn. 5 As 106/2011-81, a ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32). Nerespektoval-li žalobce povinnost dodržet zákaz předjíždění a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o silničním provozu), je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti však v posuzované věci zdejší soud neshledal. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46 zdejší soud ještě dodává, že *„smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může brozit jiným účastníkům silničního provozu [...]“*.
41. Žalobce svým jednáním závažně porušil povinnosti řidiče a ohrozil zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně se zabýval provozem na komunikaci I/50 a charakteristikou této pozemní komunikace ve vztahu k závažnosti a možným následkům přestupku, kterého se žalobce dopustil a dospěl k závěru, že komunikace I/50 se vyznačuje zvýšeným provozem, neboť se jedná o hlavní tranzit regionu na Slovensko se zvýšeným výskytem kamionové dopravy. V případě možného rychle jedoucího motorového vozidla mohlo dojít k velmi vážným následkům. Svislá dopravní značka B 21a – Zákaz předjíždění je obecně umísťována před nepřehlednými úseky, kde hrozí zvýšené riziko kolizních situací, a ani tento případ nebyl výjimkou.

42. Žalobce si musel být vědom nejen toho, že dopravní značku porušuje, ale také toho, že touto jízdou ohrožuje zákonem chráněný zájem a může jej i porušit. Sám žalobce si tedy musel být vědom toho, že materiální stránku přestupku naplňuje. Tvrzení žalobce, že nikoho neohrozil ani neomezil na závěru, že svým jednáním naplnil materiální stránku přestupku, nic nemění. Nejedná se o zvláštní okolnosti, které by nebezpečnost jednání snižovaly natolik, že by materiální stránka přestupku nebyla naplněna. Jedná se spíše o štěstí či náhodu, že na tomto konkrétním úseku nedošlo závažným následkům.

IV. Shrnutí a náklady řízení

43. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
44. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 27. dubna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

